

SERGEJ LUKJANĚNKO

NOČNÍ HLÍDKA

TRITON / ARGO 2016

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Noční hlídka

Z ruského originálu Nočnoj dozor
vydaného nakladatelstvím Izdatelstvo AST
v Moskvě roku 2004 přeložil Libor Dvořák.

Obálka Kateřina Bažantová.

Sazba Petr Teichman.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Jazyková redaktorka Ivana Kuglerová.

Korektury Klára Wimmerová.

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON jako svou 2035. publikaci,

v edici Trifid svazek 547

a nakladatelství ARGO jako svou 2907. publikaci,

v edici Fantastika svazek 63.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání druhé.

ISBN 978-80-7553-042-4 (TRITON)

ISBN 978-80-257-1802-5 (ARGO)

Aktuality o titulech Arga můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

Knihy nakladatelství TRITON si můžete za zvýhodněné ceny objednat
na www.tridistri.cz

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice.

tel. 226 519 400, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

PŘÍBĚH PRVNÍ

NÁŠ OSUD

PROLOG

Eskalátor se plazil pomalu a s námahou. Co se dá dělat – je to stará stanice. Zato vítr se betonovým tubusem proháněl ostošest – čechral vlasy, nafukoval kapuci, vnikal až pod šálu a snažil se každého srazit dolů.

Vítr si nepřál, aby Jegor vyjel nahoru.

Vítr prosil, aby se vrátil.

Bylo to s podivem, ale nikdo kromě něj si toho vichru zřejmě nepovšiml. Lidí tu bylo pár – kolem půlnoci bývá stanice prázdná. Několik jich sjíždělo po vedlejších schodech dolů a na těch Jegorových taky nebyl skoro nikdo – jedna postava před ním, dvě či tři za ním. To bylo všechno.

Až na ten vítr.

Jegor vrazil ruce do kapes a ohlédl se. Už takové dvě minuty, od okamžiku, kdy vystoupil z vlaku, se nemohl zbavit pocitu, že se na něj upírá čísi pohled. Ten pocit nebyl děsivý, spíš uhrančivý, pronikavý, jako injekce.

Úplně dole na stejném eskalátoru stál vysoký muž v uniformě. Nebyl to policista, ale voják. Pak jakási žena s ospalým dítětem, které se jí drželo za ruku. A ještě jeden muž, tentokrát mladík v oranžové bundě a s CD-přehrávačem. Vypadal, že taky spí vestoje.

Nic podezřelého. Dokonce ani pro mladého kluka, který se domů vrací až příliš pozdě. Jegor znovu pohlédl vzhůru. Tam se o chromované zábradlí nad eskalátorem opíral policista a bez zájmu mezi hrstkou nočních cestujících vyhlížel nějakou snadnou obětí.

Opravdu – nikde nic, co by stálo za řeč.

Vítr do Jegora štouchl naposledy; nechal toho, jako by pochopil, že další boj je beznadějný, a smířil se s tím. Chlapec se ještě jednou ohlédl a rozběhl se po schodišti, jehož kovové stupně nahoře přecházely do roviny. Bylo třeba si pospíšet. Vlastně nevěděl proč, ale bylo to třeba. Ještě jednou ho nesmyslně a poplašně píchlo u srdce a po celém těle přeběhlo lehké mrazení.

To ten vítr.

Jegor proběhl pootevřenými dveřmi stanice a lezavý chlad na něj zaútočil s novou silou. Vlasy, které měl po koupání ještě mokré (fén v bazénu nefungoval), mu na hlavě okamžitě zledovatěly. Jegor si co nejlhouběji do čela přetáhl kapuci, bez zaváhání proběhl podél řady stánků a vnořil se do podchodu. Tady nahoře bylo lidí mnohem víc, ale neklid ho stejně nepouštěl. Aniž by zvolnil krok, opět se ohlédl, ale nešel za ním nikdo. Paní s chlapečkem zamířila k zastávce tramvaje, mladík s přehrávačem zastavil u stánku s alkoholem a zkoumal láhve, zatímco ten voják z metra ještě ani nevyšel.

Chlapec šel podchodem a neustále přidával do kroku. Odkudsi se k němu linula hudba – tichá, sotva slyšitelná, ale podivuhodně příjemná. Jemný zpěv flétny, ševlení kytarových strun a k tomu zvonkohra xylofonu. Ta hudba ho někam zvala, nutila ke spěchu. Jegor se vyhnul partě, která se hrnula proti němu, a předběhl sotva klopýtajícího, do vesela ožralého chlápka. Všechny myšlenky mu z hlavy téměř vyvanuly a on již skoro běžel.

Ta hudba ho volala.

Do motivu už se vplétala slova – zatím nesrozumitelná, příliš tichá, ale neobyčejně mámivá. Jegor vyběhl z podchodu ven, na okamžik zůstal stát a lačně polykal studený vzduch. K zastávce zrovna přijížděl trolejbus. Stačilo se jednu stanicí svézt a bude skoro doma...

Pomalou, jako by mu nohy ochrnuly, vykročil k trolejbusu. Ten na něj několik vteřin čekal, ale pak se automatické dveře zaklaply a vůz zvolna odplul. Jegor se za ním tupě zadíval – hudba byla stále hlasitější a už zaplavovala celý svět, od půlkruhové fasády hotelové výškové budovy až k panelové krabici na kuřích nožkách, tedy k domu, kde Jegor bydlel. Ta hudba ho vybízela, aby šel pěšky. Po jasně osvětlené třídě, jíž zatím ještě pořád kráčelo plno lidí. Od vchodu do jejich domu ho dělilo sotva pět minut.

K hudbě to ale bylo ještě blíž...

Po nějakých sto metrech ho budova hotelu přestala krýt před fičícím větrem. Do tváře ho uštkl ledový závan, který mámivou melodii skoro přehlušil. Chlapec se až zapotácel a několikrát se zastavil. Okouzlení zmizelo, zato se znovu navrátil onen pocit něčeho utkvělého pohledu, tento-

krát již smísený se strachem. Otočil se. K zastávce zrovna dorazil další trolejšbus. Ve světle pouličních lamp se mihla jasně oranžová větrovka. Ten, co s ním jel po eskalátoru, šel za ním. S očima stále stejně ospalýma, ale nečekaně rychle a soustředěně, jako by se zaměřil přímo na Jegora.

Chlapec se rozběhl.

Hudba zazněla s novou silou a protrhla i clonu větru. Teď už mohl porozumět i slovům..., mohl, ale nechtěl.

Nejrozumnější by v tuto chvíli bylo pokračovat po hlavní třídě, podél zavřených, ale jasně osvětlených obchodů, ve společnosti pozdních chodců a na dohled uhánějících aut.

Jegor ale zabočil do průjezdu. Hudba ho volala právě tam.

Tady byla skoro tma, jen u stěny se tiše pohybovaly dva stíny. Jegor je viděl jako v mlze, tlumeně prozářené mrtvolným namodralým světlem. Byl to mladý pár – oba oblečení jen velmi lehce, jako by nebylo minus dvacet.

Hudba zahřímala naposled, pronikavě a vítězoslavně. Pak utichla. Jegor cítil, jak mu ochabuje celé tělo. Byl zpocený od hlavy až k patě, jen stěžít se držel na nohou a nejraději by se býval posadil rovnou na kluzkou, zmrzlým blátem pokrytou zem.

„Hezoučkej...,“ pronesla tiše dívka. Měla vyhublý obličej s vpadlými tvářemi a velmi bledou pleť. Živé se zdály jen oči – černé, obrovské a uhrančivé oči.

„Nech mi trošku...“ pousmál se mladík. Byli si podobní jako bratr a sestra – ne rysy tváře, ale čímsi trošku nepostřehnutelným, co je spojovalo, jako by přes ně někdo přehodil poloprůsvitný, zaprášený tyl.

„Tobě?“ Dívka se na okamžik přestala dívat na Jegora a pohlédla na mladíka. Jegor se alespoň zčásti zbavil strnulosti, zato ho zaplavil strach. Otevřel ústa, ale vtom se jeho oči setkaly s mladíkovým pohledem a výkřik mu uvízl v hrdle. Připadal si jako omotaný chladnou gumovou fólií.

„Jo, chytej!“ Dívka si posměšně odfrkla. Pak očima zabloudila zpátky k Jegorovi a vyšpulila rty, jako by vysílala vzdušný polibek. A pak tiše pronesla již známá slova, přesně ta, která se vkradla do šalebné melodie.

„Pojď sem..., pojď ke mně...“

Jegor stál bez pohybu. K útěku neměl sil – i přes všechnu tu hrůzu, přes křik, který se mu dral z hrdla a přitom v něm zároveň vázl. Naštěstí ale zatím dokázal alespoň stát.

Kolem průjezdu právě prošla žena se dvěma obrovskými vlčáky na vodítkách. Pomalu, jakoby zbrzděně, jako pod vodou, jako by se Jegorovi zdála v děsivém snu. Koutkem oka Jegor zaznamenal, jak sebou psi škubli, snad ve snaze vtrhnout do průjezdu, a v jeho duši se zrodila bláhová naděje. Psi zavrčeli, ale tak nějak nejistě, s bázlivou nenávistí. Žena se na okamžik zastavila a podezíravě pohlédla do průjezdu. Jegor ten pohled zachytil – byl naprosto lhostejný a prošel jím, jako by byl vzduch.

„Tak jdeme!“ škubla za vodítka a psi úlevně přiskočili zpět k jejím nohám. Mladík se tiše zasmál.

Žena chvatně vykročila dál a zmizela z dohledu.

„On ke mně nejde!“ zvolala podrážděně dívka. „Tak se na něj podívej – prostě nejde!“

„Musíš přitlačit,“ poradil stručně mladík. „Jen se uč!“

„Tak pojd! Pojd' ke mně!“ pronesla tentokrát velmi naléhavě. Jegor stál sotva dva metry od ní, ale pro ni bylo z jakéhosi důvodu důležité, aby tu vzdálenost překonal on sám.

A chlapec pochopil, že už nemá sil vzdorovat. Dívčin pohled ho držel jako neviditelná pružná pouta – slova mámila a on nebyl s to jim odolat. Věděl, že nikam chodit nemá, ale stejně už první krok učinil. Dívka se usmála a mezi rty se jí zatřpytily rovné bílé zuby. Dál už jen řekla:

„Sundej tu šálu.“

Zase se neubráníl. Roztřesenýma rukama si shodil kapuci a šálu si stáhl, aniž by ji rozvazoval. A vykročil vstříc těm volajícím černým očím.

S dívčinou tváří se cosi dělo. Spodní čelist klesla, zuby se pohnuly a zakřivily se. V ústech se zaleskly teď už nelidské tesáky.

Jegor učinil ještě jeden krok.

KAPITOLA PRVNÍ

Tahle noc nezačínala zrovna dobře.

Probudil jsem se, sotva se setmělo. Ležel jsem, díval se, jak ve štěrbinách mezi žaluziemi tají poslední záblesky světla, a zauvažoval. Jsem na lovu už pět nocí, a pořád nic. A dnes mi štěstí nejspíš taky přát nebude.

V bytě byla tma, radiátory sotva topily. Jediné, co mám na zimě rád, je, že se rychle stmívá a v ulicích je málo lidí. Jinak bych se ovšem nejradši na Moskvu už dávno vykašlal a odtáhl někam na jih – do Jalty nebo do Soči. Právě k Černému moři, a ne na nějaké daleké ostrovy v cizích teplých oceánech – mám totiž rád, když všude kolem člověka zurčí rodná řeč...

Jsou to samozřejmě pitomé sny.

Na zasloužený odpočinek v teplých krajích nemám nárok.

Protože jsem si ho zatím nezasloužil.

Telefon jako by čekal, až se probudím – pak ale hned ohavně naléhavě zacvrlikal. Nahmátl jsem sluchátko a mlčky, bez jediného slova ho přiložil k uchu.

„Antone! Ozvi se!“

Mlčel jsem dál. Larisin hlas je věcný a soustředěný, ale už hodně unavený. Však taky nejspíš celý den nespala.

„Mám tě spojit se šéfem?“

„Ani ne,“ broukl jsem.

„Jak chceš. Už ses vzbudil?“

„Jo.“

„Co máš dělat, víš.“

„Něco nového?“

„Nic... Snídani máš?“

„Něco se najde.“

„Dobře. Tak zlom vaz.“

To přání bylo mdlé a nepřesvědčivé. Larisa mi moc nevěřila. A šéf nejspíš taky ne.

„Díky,“ odpověděl jsem přerušovanému tónu již zavěšeného sluchátka. Vstal jsem a vypravil se na záchod a do koupelny. Už už jsem si vymáčkl pastu na kartáček, když mi došlo, že moc spěchám, a znovu jsem vše odložil na okraj umyvadla.

V kuchyni byla naprostá tma, ale světlo jsem samo sebou nechal zhasnuté. Otevřel jsem dveře lednice, v níž mezi potravinami mrzla vyšroubovaná žárovka. Podíval jsem se na kastrol, v němž vězel cedník. V cedníku se válel kus poloroztáhlého masa. Cedník jsem vyjmul, kastrol přiložil k ústům a napil se.

Pokud si někdo myslí, že prasečí krev je chutná, tak se mýlí.

Vrátil jsem kastrol se zbytky scezené krve na místo a vypravil se zpět do koupelny. Matná modrá žárovka jen stěží rozháněla tmou. Zuby jsem si čistil dlouho a zuřivě, ale nakonec jsem nevydržel, znovu se odebral do kuchyně a z mrazáku si přihnul ledové vodky. V břicho jsem teď neměl teplo, ale rovnou horko. To je panečku soubor pocitů – mrazivo na zubech a horko v žaludku!

„Aby tě...“, začal jsem na šéfovu adresu, ale včas jsem se zarazil. Vycítit i nezformulovanou kletbu by mu bylo podobné. Zamířil jsem do pokoje a začal pomalu sbírat poházené kusy oděvu. Kalhoty se našly pod postelí, ponožky na okně a košile neznámo proč visela přes Čchojongovu masku.

Syn starokorejského krále na mě zíral poněkud nesouhlasně.

„Radši pořádně hlídej,“ broukl jsem na něj, ale vtom se znovu naléhavě ozval telefon. Po chvíli skákání po jedné noze jsem ho našel.

„Tys mi něco chtěl, Antone?“ zajímalo mého neviditelného společníka.

„Pane, ne, pane,“ odpověděl jsem zasmušile.

„No no. Ještě zkus ,očekávám vaše rozkazy, pane!“

„Neočekávám. Ale co se dá dělat... pane.“

Šéf se na chvíli odmlčel:

„Ale stejně tě prosím, abys vzniklou situaci nebral na lehkou váhu, Antone. Dobře? Ráno tě v každém případě čekám s hlášením. A... zlom vaz.“

Ne že bych se snad zastyděl, ale první podráždění přece jen pohaslo. Vrazil jsem mobil do kapsy a otevřel skříň v předsíni. Chvilí jsem přemítal, čím doplním výstroj a výzbroj. Měl jsem několik novinek, které mi za

poslední týden věnovali kamarádi, ale nakonec jsem se rozhodl pro běžnou vybavu – dostatečně univerzální a zároveň kompaktní.

Tak – ještě přehrávač. Sluch ke své práci naprosto nepotřebuju, zato nuda je nepřítel víc než zákeřný.

Než jsem vyšel na chodbu, dlouho jsem se díval ven špehýrkou. Na schodišti nikdo.

Takhle tedy začínala další noc.

Asi šest hodin jsem jezdil metrem, bez ladu a skladu přisedal z trasy na trasu, tu a tam si zdříml a umožnil tak mozku a smyslům trochu si odpočinout. Nikde nic. Ačkoli – ledacos zajímavého jsem postřehl, ale to vše byly samé fádňní záležitosti pro nováčky. Situace se změnila až kolem jednácté, když lidí v metru ubylo.

Seděl jsem s očima zavřenýma a už potřetí během tohoto večera poslouchal Manfrediniho pátou symfonii. Cédéčko v přehrávači bylo naprosto šílené – byla to má vlastní směs, v níž se středověcí Italové a Bach střídali s Alisou, Richie Blackmoorem a Piknikem.

Stejně je vždycky zajímavé, která melodie se nakonec kryje s jakou událostí. Tentokrát úspěch čekal právě na Manfrediniho.

Zkroutila mě křeč – bolest vystřelila od pat až po zátylek. Zaúpěl jsem, otevřel oči a přejel pohledem celý vagón.

Té dívky jsem si všiml hned.

Byla velice mladá a velice milá. V parádním kožíšku, s kabelkou a knihou v ruce.

A nad hlavou se jí vznášela taková černá smršť, jakou jsem neviděl už dobré tři roky!

Asi jsem se musel zatvářit jako šílenec – dívka můj pohled ucítila, podívala se po mně, ale hned se zase odvrátila.

Kéž by ses tak radši podívala nad sebe!

Ačkoli proč – černý vír stejně neuvidí. Nanejvýš pocítí lehký neklid. A jen nezřetelně, koutkem oka zaznamenaná nepatrné míhání čehosi nad hlavou..., čehosi jako roj mušek, nebo horký vzduch, tetelící se nad letně rozpáleným asfaltem...

Nic konkrétního. Prostě nic. A bude žít dejme tomu ještě den či dva, dokud neuklouzne na náledí a neupadne tak nešťastně, že rána na hlavě

bude rovnou smrtelná. Nebo nevléze pod auto. Nebo někde v průjezdu nenarazí na nůž nějakého debila, který přísně vzato ani nebude vědět, proč ji zabil. A všichni budou říkat: „Taková mladá, ta před sebou měla ještě celý život – a všichni ji přitom měli tak rádi...“

No ano. Jistě. Tomu se dá věřit, protože ta tvářička je až příliš hezká a příliš otevřená; je v ní sice únava, ale není v ní zlost. Vedle takové dívky se člověk cítí hned jinak, než jaký doopravdy je. Pokouší se být lepší, což ale dost tíží. S takovými se každý chce spíš jen kamarádit, když tak nepatrně flirtovat a hlavně se jim svěřovat. Do tohohle typu se zamiluje málokdo, ale rádi ho mají všichni.

Kromě kohosi neznámého, kdo už zaplatil černému mágovi.

Černá smršť je ve skutečnosti jev naprosto obvyklý. Kdybych se kolem sebe rozhlédl pozorněji, zaznamenal bych jistě pět či šest dalších takových vírů, jak se vznášejí nad cestujícími. Ty všechny ale byly rozmazané, skoro neviditelné a taky téměř bez rotace. Prostě výsledek toho nejběžnějšího, neprofesionálního prokletí. Kdosi třeba na něčí účet poznamenal „Kéž bys chcípnul, mizero!“ Nebo něco mírnějšího – třeba „Aby tě čert vzal!“ A z temné strany se hned přihnal vír, který zbavuje úspěchu a vysává sílu.

Jenže takováhle normální, diletantská a formálně nedokonalá kletba vydrží tak hodinu dvě, nanejvýš den. Její důsledky jsou sice nepříjemné, ale ne smrtelné. To černý rotující trychtýř nad dívkou byl věru plnohodnotný, stabilizovaný, dílo zkušeného mága. Ta dívka to sice zatím nevěděla, ale už byla mrtvá.

Automaticky jsem hrábl po kapse, jenže pak jsem si uvědomil, kde jsem, a na čele mi naskočily vrásky. Proč ty mobily pod zemí nejdou?! Jako by jejich vlastníci alespoň občas nejezdili metrem...

Teď jsem se vnitřně štěpil mezi základním úkolem, který bylo třeba plnit, a to i bez sebemenší naděje na úspěch, a dívkou odsouzenou k smrti. Jestli se jí dá ještě pomoci, nevím, ale vystopovat původce černého víru je má povinnost!

A v tu chvíli jsem pocítil další impuls. Tenhle byl ovšem jiný. Nebolel a nezpůsobil mi žádné křeče – jen mi vyschlo v hrdle, strnuly mi dásně, ve spáncích mi zapulsovala krev a brněly mě konečky prstů.

Mám to!

Ale proč proboha tak nevhod!

Vstal jsem, protože vlak už brzdil před stanicí. Prošel jsem kolem té slečny a pocítil na sobě její pohled. Dívala se za mnou. Bála se. Černý vír sice neviděla, ale zřejmě v ní vyvolával obavy a nepokoj, nutil ji pozorně sledovat okolí.

Třeba ještě stále žije právě jen díky tomu...

Ve snaze nesetkat se pokud možno s jejím pohledem jsem sáhl do kapsy. Nahmátl jsem amulet – chladivou tyčinku, vysoustruženou z onyxu. Na okamžik jsem zaváhal ve snaze vymyslet něco jiného.

Ne, jiné východisko nemám!

Sevřel jsem onyx v hrsti. V prstech mě začalo bodat, ale pak se kámen, vydávající nahromaděnou energii, citelně zahřál. Ten pocit nebyl klamný, i když tahle změna teploty se exaktně nijak změřit nedala. Měl jsem pocit, jako bych v ruce svíral oharek z táboráku..., oharek, potažený již vychladlým popelem, ale uvnitř stále ještě žhnoucí.

Vysál jsem amulet až do dna – a pak jsem na dívku pohlédl. Černý vír se zachvěl a lehce se naklonil směrem ke mně. Byl tak intenzivní, že jevil zárodky jistého intelektu.

Udeřil jsem.

Kdyby ve vagónu – ale co ve vagónu, v celé soupravě! – byl alespoň ještě jeden Jiný, spatřil by oslnivý záblesk, který betonem proniká se stejnou lehkostí jako železem...

Ještě nikdy jsem nezasahoval proti tak složité strukturované černé smřšti. A taky jsem ještě nikdy neužil amuletu s tak silným výbojem.

Efekt byl naprosto nečekaný. Slaboučké kletby, visící nad jinými lidmi, ihned beze stopy zmizely. Postarší paní, která si unaveně mnula čelo, s úžasem pohlédla do vlastní dlaně; krutá migréna jí naprosto nečekaně dala pokoj. Mladík, tupě zírající do černého skla, se najednou zachvěl a jeho tvář se uvolnila – krutý stesk se z jeho očí náhle vytratil. Černý vír nad dívkou odlétl asi na pět metrů stranou, dokonce zpola zmizel mimo vagón, ale svou strukturu neztratil a pak se křivolace vydal zpět ke své oběti.

Tomu říkám síla!

Tomu říkám soustředěnost!

Všeobecně se soudí, i když já sám to nikdy neviděl, že vytlačená černá smřšť ztrácí orientaci a pak se přilepí na někoho jiného. To je sice taky